

Resuméer af udvalgte specialeafhandlinger til skoleembedseksamen i musik ved Københavns Universitet 1981-1983

Marianne Vang Christensen og Hannah Kvetny:

Hermed følger et resumé af vores kollektive specialeafhandling: »*Musikdidaktik i gymnaset, en empirisk undersøgelse*« eller »På en måde er det jo et drømmejob«. 1983.

Specialet er bygget op omkring fire aspekter, som vi finder dækker begrebet »didaktik«, nemlig ideologi, mål, indhold og metode. Undersøgelsen som vi af praktiske grunde måtte begrænse til 6 gymnasier i Storkøbenhavn og et enkelt i provinsen, bygger på observationer af musikundervisning, interviews med elever og lærere og en spørgeskemaundersøgelse blandt elever.

Efter en kortfattet gennemgang af musikfagets placering i uddannelsessystemet gennemgår vi resultaterne af observationerne, hvorved vi giver et billede af undervisningens praktiske forudsætninger, dens indhold og metode. Derefter behandler vi elevens og læreres selvopfattelse med udgangspunkt i vores interviews og spørgeskemaer. Her kommer vi bl.a. ind på undervisningsplanlægning og elevmedbestemmelse, undervisningens indhold og fagintegration, elevernes udbytte og lærernes mål, karakterer og eksamen, disciplin, autoritet og kønsforskelle.

Vores formodning om at det er svært at være musiklærer i dag blev desværre bekræftet, hvilket vi kommer ind på i det konkluderende kapitel. Så vidt vi kan se ligger årsagerne hertil i, at faget er for lavt prioriteret både i folkeskolen og gymnaset. Fagets status og timetal – og i visse tilfælde de praktiske forudsætninger – er ude af proportioner med bekendtgørelsens målsætning, som lærerne nok i teorien kan gå ind for, men i praksis har vanskeligt ved at realisere. Konklusionen rummer opsamling af undersøgelsens resultater, en diskussion af fagets ideologi og endelig nogle bud på, hvordan fagets situation kunne forbedres.

Som bilag er vedlagt vores empiriske materiale, hvor vi særlig vil fremhæve observationsrapporterne og udskrifterne af interview'ene som læseværdige og meget underholdende.

Ulla Havnø: Den progressive Brahms. 1982.

Formålet med specialet er at bringe en korrektur til det traditionelle Brahms-billede. Dette forsøges ved en analytisk sammenligning mellem Brahms' klarinetkvintet og Schönbergs 3. strygekvartet. Selvom der er skrevet meget om Brahms, er spørgsmålet om hans musikhistoriske placering ikke fuldt afklaret. Allerede i sin samtid blev Brahms betragtet som en konservativ klassicist, og denne opfattelse blev stort set ikke ændret før fremkomsten af Arnold Schönbergs skelsættende artikel »Brahms the Progressive«.

I specialets første del diskuteres de vigtigste forskningsbidrag omkring Brahms' kammermusik, og det konstateres, hvordan disse falder i to grupper: en, der bekræfter og måske også styres af opfattelsen af Brahms som konservativ, og en der forsøger at gøre op med denne opfattelse ved at fremhæve, hvad Schönberg kaldte de »progressive« træk hos Brahms. Mens den traditionelle del af forskningen især hæfter sig ved det storformale, vender den af Schönberg

inspirerede forskning sig mod kompositionsteknikken og mikrostrukturen hos Brahms.

Specialets anden del består af en analyse af Brahms' klarinetkvintet, som redegør for den tematiske proces og viser, hvordan han udnytter det klassiske motivisk-tematiske arbejde med en konsekvens, der medfører en forandring i formbegrebet fra »arkitektonisk« form til »logisk« form. I sidste del følger en analyse af Schönbergs dodekafone strygekvartet nr. 3, og der er herved åbnet for en sammenligning af den tematiske proces hos den sene Brahms og den modne Schönberg.

Det viser sig, at den tematiske gennemkonstruktion er karakteristisk for både Brahms og Schönberg, og omkring 1900, da den tonale harmonik og dermed den »arkitektoniske« form gik i opløsning, var det netop den differentierede og logiske musikalske tankeudvikling, som man finder hos Brahms, der overhovedet gjorde det muligt at konstituere form. Som resultat af undersøgelsen kan det derfor fastslås, at de karakteristiske kompositionstekniske tendenser, der hos Brahms endnu optræder under overfladen af en tilsyneladende traditionel form, viser sig at være progressive og, og at de får betydning og videreudvikles i den nye musik.

Mette Overgaard Gotthardsen: Drømmebilleder og dagsrester

Forsøg til en psyko-social tolkningsmodel for H.C. Lumbyes underholdningsmusik i Tivoli omkring midten af 1800-tallet. 1982.

Som startpunkt forud for afhandlingen ligger det enkle spørgsmål: Hvorfor vil (langt flere) mennesker (hellere) høre (»trivial«) musik? Som konkret undersøgelsesmateriale valgtes et dansk fænomen: det første boom inden for en underholdningsindustri i kimform: Lumbyes musik.

Resumé: Som afhandling søges det ansatte spørgsmål besvaret gennem at udvikle en analysestrategi, der kan løfte trivialmusikken over i musikvidenskab. Det overvejende videnskabsteoretiske projekt udfolder sig i tre kapitler:

1. Med afsæt i synspunkter om æstetik, musikalsk analyse og trivialmusik argumenteres for en metode, der i musikken behandler det *typiske* (ikke det særegne) og som sætter musikken som behovstilfredsstillelsesmiddel i centrum. En nærmere bestemmelse af publikums behovsstruktur blir herved afgørende som led i den videre bestemmelse af musikkens samfundsmæssige funktion, sideløbende med musikanalyser, der vil opspore de musikalske virkningsmekanismer, der modsvarer primærpublikummets oplevelsesformer.

2. Der redegøres for den fundamentalhistoriske baggrund for Tivolis (og dermed Lumbyes) etablering, og med inspiration fra bl.a. W. Benjamin vises på baggrund af studier af primærkilder (Tivoliarkivalier) at danskeren i Tivoli opøves i kapitalens bevidsthedsformer. Storbymennesket og det nydannede danselsborgerskab modelleres i det indgitrede drømmeland Tivoli, der sammen med Lumbyes musik endvidere har spillet en væsentlig rolle i debatten op mod grundlovens vedtagelse. Sluttelig påvises det, at Lumbye har spillet den afgørende rolle for gennembruddet af en egentlig markedsstyret (fri) kulturel offentlighed.

3. På baggrund af et teoretisk apparat hentet dels fra frankfurterskolens kulturindustrianalyser, dels fra ældre samt nyere psykoanalyse kobles en sociologisk og socialpsykologisk analyse af primærpublikummet (det kvindelige) med

en analyse af såvel ekstra-musikalske som indre-musikalske træk under påvisning af, at der eksisterer strukturligheder mellem dette publikums bevidsthedsformer og selve det musikalske materiale, idet musikken har en struktur, der følger de psykiske primærprocessers logik: Lumbyes musik benytter en pirringsstruktur, der udviser narcissistisk-regressive træk netop på et historisk tidspunkt, hvor en karaktertype, – den kvindelige – med træk er ved at være etableret. Foruden denne analyses resultat kan sammenfattende siges, at Lumbyes musik med rette bør betragtes ud fra et »udvidet musikbegreb« – altså tenderende mod det universalhistoriske, idet denne musik – indrammet af Tivoli, uden hvilket den ikke havde kunnet opstå eller eksistere – har spillet en vigtig rolle i dansk historie i en turbulent periode, hvor den griber sammen med tandhjul på alle niveauer af samfundstotaliteten: Ikke alene er den et redskab i enkeltindividets psykiske økonomi i en tilværelse, der bliver alt mere drænet for indhold. Den er også for nogle grupper et middel til at etablere sig i en ny social kategori – siden klasse. Yderligere er den en faktor i den ideologiske debat op til grundlovsvedtagelsen 1848. Den trækker med i samfundets kapitalistiske udvikling og slår også brecher ind i ikke alene musiklivets institutioner men også ind i det rådende musikalske kunstbegreb.

Kai Ole Bøggild: Dietrich Buxtehudes koralforspil for orgel. 1982

Undersøgelsen af dette værkområde omfatter kildeforhold – herunder kildekritik og notation – stilforhold, satsteknik og figurlære. Formålet har været ud af disse emner at tilvejebringe et sammenhængende forudsætningskomplex, som kunne danne grundlag for meningsfulde ytringer om tekstkritiske problemer i Buxtehudes koralforspil. Ikke blot en kritik af de tekstversioner, som hovedkilderne gengiver, men især en kritik af de skikkelser som koralforspillene har fået i Klaus Beckmanns nyudgave af Buxtehudes orgelværker (Ed. Breitkopf Nr. 6622, Wiesbaden 1972).

1. Hovedkilderne, fem autografe samlebind af J.G. Walther, går tilbage til Andreas Werckmeisters (førstehånds?-) afskrifter, som Walther modtog til kopiering i årene 1704-06. Walther bemærker i et brev fra 1729, at Buxtehudeværkerne i hans besiddelse oprindelig var noteret i tabulatur. Da kildenotationen overalt fremstår i moderne klaver-/orgelnotation må enten Werckmeister eller Walther have transskriberet fra tabulatur. – I Walthers samlinger findes de fleste af koralforspillene optegnet to gange. De forskellige tekstversioner indenfor denne »interne Walther-konkordans« er det håndgribelige ansatspunkt for tekstkritikken. Man kunne formode, at Walthers indgreb i den autentiske substans – tidens almindelige praxis – var af større omfang, men en komparativ analyse af hans og Buxtehudes monodiske koralforspil viser så store forskelle i den tekniske håndhævelse og formale regulering af satstypen, at der næppe kan være tale om vidtgående transplantation fra Walthers stillag til hans Buxtehude-afskrifter.

2. Ud fra Christoph Bernhards og Walthers kompositionstraktater (ca. 1660-1708) søges »den tyske stilmonisme« eftervist i Buxtehudes skrivemåde. I analyseexemplerne (1-14) blotlægges det harmoniske kontrapunkts dobbeltaspekt og vevselvirkende karakter, og det godtgøres ad reduktionsteknisk vej – efter traktaternes forbillede – at teaterstilens dissonansfigurer er indsmeltet i satsgrundlaget for den moderne »stylus luxurians«. Satsteknikken i koralforspillene synes

tvangfrit at kunne forstås som en genspejling af »den evangeliske kantoritraditions« musica poetica forskrifter.

3. Textkritik forudsætter indsigt i kildeanliggender og satsteknik, men det erkendes, at ingen vej fører direkte fra disse emner til den autentiske version. Set i videre perspektiv er de redaktionelle forslag (nodeexx. 15-56) velsagtens at betragte som »kildbearbejdelser« og – i lighed med andre forsøg af den art – udslag af det betragtede subjekts forudsætninger og tilbøjeligheder. De medgivne enkeltkommentarers argumentation og analyse viser bl.a., at korrekturerne i Beckmanns nyudgave i adskillige tilfælde hviler på fejlfortolkninger eller er så tvivlsomme og uigennemsigtige, at de ikke med rimelighed kan sætte kilde-texterne ud af kraft. Spittas og Spitta-Seifferts kilde-nære udgaver (1876, 1904) er stadig de pålideligste.

4. Slutdelen, »Figurbegrebet i videre betydning« (nodeexx. 57-64) er hermeneutiske forsøg på at bestemme ord-tone forholdet i koralforspillene. I 1600-tallets tyske musica poetica – at regne fra Joachim Burmeister, 1606 – indgår orden og udtryk, kontrapunkt og figur, numerus og affectus i en enhed. Figurerne er altså ikke blot strukturelementer, men kan også – just fordi de er afvigelser fra det normfaste og tilvante – være bærere af billedlighed og retorisk udtrykskraft (textus explicare). På grundlag af »den barokke analogitænkning« og »den partielle overensstemmelses princip« (Eggebrecht) søges sammenhængen mellem figurnavnene i de musikalske kontekster og salmeteksterne scopus og enkelt-ord eftervist. Det understreges, at figurerne efter datidens tænkning ikke var symboler, men havde karakter af virkelighed og væren. Fra Burmeisters til Walthers musica poetica læreskrifter synes det at have været gældende, at betydningen af en text under anvendelse af textudtydende figurer »so entschleiert wird, dass lebendig zu sein scheint, was hinter dem Text verborgen und an sich leblos ist« (Burmeister).

Knud Nielsen: Hans Matthison-Hansens liv og virke, indbefattende en registrering af hans trykte og utrykte orgelværker samt en gennemgang af et udvalg af hans orgelmusik. 1981.

Hans Matthison-Hansen var domorganist i Roskilde 1832-1890. Specialet lægger vægt på biografien og en om muligt fuldstændig fortegnelse over hans orgelkompositioner. H.M.-H.'s ry som orgel improvisator og som den virtuose behersker af instrumentet overskyggede i samtiden hans kompositoriske indsats, og det er karakteristisk, at det først lykkedes ham at få sine større orgelværker udgivet omkring 1880, hvor de – stilmæssigt placeret mellem wienerklassisk og romantik – allerede måtte henføres til en svunden epoke. Hans tidligere publikationer af orgelmusik til gudstjenestebrug har dog været banebrydende og har opfyldt et stærkt behov. Efter orgelmusikkens forsømte periode under wienerklassikkens dominans var han, som J.P.E. Hartmann udtrykte det, »den første her i Landet, som har vakt Interessen for Orglet som skikket til Concertbrug«, og han var desuden den der for alvor introducerede Bachs orgelmusik herhjemme.

I en periode, hvor de store hjemlige komponister Weyse, Hartmann og Gade, der ligeledes beklædte de betydningsfuldste organistembeder og udfoldede deres rige improvisatoriske evner ved gudstjenesterne, kun undtagelsesvis skrev for orglet, må H.M.-H. som komponist for dette instrument anses for en foregangsmand på dansk grund. – Der gives en belysning af stiltræk i orgelkomposi-

tioner og en analyse, dels af orgelmusik med liturgisk funktion, dels af orgelmusik i større former. Desuden en belysning af orgelmusikkens og orgelbygningens stade på hans tid i historisk sammenhæng samt en omtale af hans instrument i Roskilde domkirke og hans husorgel.

Anne Ørbæk Jensen: Danske amatørkor 1970-82. Organisation og virke. 1983. Specialet er en beskrivende undersøgelse af amatørkorsangens forhold indenfor det sidste tiår, specielt set ud fra blandede, organiserede voksenkors vilkår. I den første del af opgaven gives en beskrivelse af de korsammenslutninger, der specielt varetager blandede voksenkors interesser (Dansk Arbejdersanger- og Musikerforbund, Dansk Korforening, Danske Folkekor, KOR 72 og Landsforeningen af Kristelige Sangkor). Hver organisation behandles med hensyn til 6 punkter: historie, organisation, medlemssammensætning, stævner og kurser, nødeudgivelser og repertoire samt medlemsorientering. Derefter følger resultaterne af en spørgeskemaundersøgelse blandt en række kors sangere om deres tilknytning til netop denne musikke fritidsaktivitet, bl.a. sammenholdt med de tilbud, kororganisationerne fremkommer med.

De sidste 6 kapitler af specialet beskriver en række andre forhold, som kan have indflydelse på amatørkorlivet: bredere danske, nordiske og internationale organisationer; en undersøgelse af forskellige korantologier sammenholdt med korenes repertoire og pladeudgivelser; dirigentuddannelser; forholdet til det professionelle musikliv, herunder Radiokoret, landsdelsorkestrene og Danmarks Radio, samt endelig nogle oplysninger om lovgivning, administration og økonomi.

En vigtig del af opgaven er endvidere den bilagsdel, hvor et udvalg af organisationernes og enkeltkorenes aktiviteter er registrerede, og hvor spørgeskemaundersøgelsens enkeltresultater foreligger.

Carl-Thomas von Christierson: J.P.E. Hartmann som balletkomponist, belyst gennem hans samarbejde med August Bournonville om balletten »Valkyrien«. 1981.

Specialet er udsprunget af interessen for den musikalske side af balletten som kunst på teatret. Det ballethistoriske og musikhistoriske, delvis ukatalogiserede kildemateriale på Det kgl. Bibliotek, er i denne forbindelse særdeles rigt holdigt.

Specialet har to aspekter, dels det kompositoriske omkring J.P.E. Hartmann, dels det ballethistoriske omkring August Bournonville og hans ballet »Valkyrien« fra 1861. På baggrund af den ballethistoriske situation i Danmark i midten af det 19. århundrede, og en placering af værket i Hartmanns produktion, følger specialet kompositionsarbejdet fra Bournonvilles indledende skriftlige anvisninger til Hartmann, over dennes originale kompositionsskitser til det færdige partitur. Processen belyses videre af Bournonvilles nedskrevne koreografi i repetitørpartiet, korrespondance og dagbogsnotater. Specialet diskuterer Hartmann og hans såkaldte »nordiske« musik, gennemgår »Valkyriens« kronologi, og inddrager Bournonvilles synspunkter på koreografens og komponistens funktioner og indbyrdes forhold. Endelig behandles selve musikken, dens opdeling i danse, dens musikalsk beskrivende funktion i optog, mimiske afsnit og aktforspil. Særlig diskuteres inspirationen fra folkeviseerne og brugen af erindringsmotiver. Bournonvilles henvisning til og brug af samtidige komponisters musik påvises.

Hartmanns musik opdeles i 1) en letflydende melodirig og typisk danse- eller trinmusik, 2) forsøg på en mere indgående personkarakterisering, 3) musik der bevidst stræber efter at gengive den sceniske aktion, herunder illustrationen af den mimiske dialog, og 4) egentlige »numre« som monumentalmarcher, store korpsdanske, kampscener og barokke situationer.

»Valkyrien« stræber efter at nærme sig »det nordiske« og »det nationale«, og hænger dermed uløseligt sammen med den tids historieopfattelse og de nationale strømninger. Balletten og dens musik ses som fornyelsen af en musikdramatisk genre og som delaspekt af dansk musik i romantikken.

Peter J.O. Rasmussen: Rock og regression. 1983.

Formålet med »Rock og regression« er at tilvejebringe en musikanalytisk empiri, der med baggrund i socialisationsteoretiske overvejelser kan påvise rockmusikkens regressionsfremmende oplevelsespotentialer.

En analyse af Bee Gees' »Stayin' Alive« præciserer formålet og aktualiserer en diskussion af væsentlige socialisationsteorier. En kritik af gængse populærmusikalske analysemetoder fører til formuleringen af en analytisk strategi, der muliggør indoptagelsen af socialpsykologiske synspunkter på det klingende materiale. Dermed bliver analyseobjektet ikke blot de objektive musikalske strukturer, men tillige publikums mulige lytteoplevelser. Afhandlingen afstår fra at beskrive et egentligt kausalforhold i relationen mellem musik og publikum, men vender sig tillige mod den blotte tænkning i essensrelationer, da denne må udelukke en analyse af den regressive lyttemådes nutidige og konkrete indhold. I sammenhæng med metoderefleksionen søges noget af dette indhold klarlagt i Rolling Stones' »Satisfaction«.

En detaljeret analyse af David Bowie's »Station to Station« påviser, hvorledes den musikalske formulering af forholdet mellem tid og rum er afgørende for at forstå en regressiv lytteoplevelse. Det påvises således, at tidens kvalitative momenter i høj grad viger for en intensiveret rumliggørelse af bevidstheden. I analyser af Bifrost- og Cure-kompositioner påvises den øgede rumliggørelse især i forbindelse med de socialpsykologisk fremherskende grandiose flyvefantasier.

Afhandlingens perspektiv er i pædagogisk sammenhæng at anvende de lytteerfaringer, som eleverne, qua publikum, har, både til musikalsk analyse og til åbning for den selvrefleksion, som muliggøres af regressionen til de centrale fantasiområders forsvarsværker.

Jesper Lund Petersen: Pelle Gudmundsen-Holmgreen. Et eksempel.

Pelle Gudmundsen-Holmgreens værker frem til 1972 i stilistisk og kulturel belysning. 1983.

Specialet er udformet som en slags introduktion til Holmgreens musik til og med »Solo for el-guitar« skrevet 1971-72.

I specialet undersøges, hvorledes Holmgreens musikalske produktion indgår i et samspil med musikalske, kulturelle og samfundsmæssige strømninger i dette århundrede med hovedvægten lagt på de kulturelle og kunstneriske aspekter.

En teoretisk vurdering af de fænomener, der inddrages, foretages ikke i streng forstand. At gøre dette forudsætter ideelt set et fuldstændigt overblik over de nyere strømninger og deres indbyrdes relationer. I stedet anvendes hvad man kunne kalde en mosaikmetode: Relevante enkeltfænomener især fra musik og malerkunst belyses bl.a. ved hjælp af bilag og et fyldigt citatudvalg og indgår i et

samspil med Holmgreens produktion. Herved trækkes en række stilfænomener i Holmgreens musik frem, og dette giver anledning til en opdeling i stilperioder, karakteriseret ved bestemte bærende æstetiske ideer.

Kapitelinddelingen i specialet følger stort set periodeinddelingen af Holmgreens musik:

Forord/Indledning/50'erne/Mødet med Darmstadtmodernismen/Den absurde periode/Konkretisme – ny enkelhed/Solo for el-guitar/Epilog.

Der redegøres særlig grundigt for kompositionstekniske detaljer i følgende Holmgreen-værker:

Chronos, Collegium Musicum Koncert, Mester Jakob, Repriser, Je ne me tairai jamais. Jamais, 3 sange til tekster af Politiken, Udstillingsbilleder, Tricolore IV og Solo for el-guitar.

Anne-Kirsten Brok-Kristensen og Gert Jensen:

Bessie Smith's pladeproduktion 1923-1932. Aspekter i og analyse af Bessie Smith's musikalske stil set i forhold til hendes historiske forudsætninger og pladeindustriens udvikling i perioden. 1983.

Til grund for dette speciale ligger en empirisk undersøgelse af BS's pladeproduktion, således som det bl.a. kommer til udtryk i den i specialet forekomne diskografi over pladeudgivelser med BS i perioden 1923-1932. Specialet falder i tre hovedafsnit.

Først gennemgås BS's musikalske forudsætninger, minstrel- og vaudevilletraditionen, country blues og klassisk blues, og B's betydeligste forgænger Ma Rainey og andre tidlige bluessangerinder; derefter gennemgås den amerikanske pladeindustri 1920-1934, fænomenet race records og specielt pladeselskabet Columbias 13.000 D/14.000 D race record serier, inden for hvilke den overvejende del af BS's pladeproduktion udgives.

Herefter følger specialets centrale del, der behandler BS's karriere og musikalske udvikling, således som den er dokumenteret gennem hendes pladeproduktion 1923-1932. Med baggrund i hendes historiske og musikalske forudsætninger, samt i de indgående analyser der er foretaget af hendes pladeproduktion i specialets 3. del, er hendes produktion inddelt i tre afsnit: den tidlige bluesinspirerede produktion 1923-1925, den jazz- og Tin Pan Alleyinspirerede produktion 1926-1927 og den stereotype blues- og swinginspirerede produktion 1928-1932. Hvert afsnit belyses med analyser og transkriptioner af hhv. tre, to og to karakteristiske indspilninger.

Specialets sidste del er af registrerende art. Først bringes den efter udgivelsessidspunkt opstillede diskografi, der udover normale diskografiske detaljer indeholder oplysninger om førsteoplagens størrelse og om de enkelte indspilningers musikalske form og opbygning. Dernæst følger en undersøgelse af de anvendte former samt af de anvendte akkompagnatører, og det er forsøgt påvist hvilke instrumentkombinationer der er hyppigst forekommende i forbindelse med de mest anvendte formtyper.

Specialet slutter med en sammenfatning og konklusion, en fyldig litteraturliste samt en række bilag til specialets 3. del.

Specialer 1981

- Mette Alkærsgig & Mette Riemer (kollektivt): Spontansangen – en del af børnenes egen kultur. En undersøgelse af arten og brugen af børnehavebørns spontansang.
- Irene Becker: Ornette Coleman.
- Birger Steffen Christiansen: Stiltræk i Griegs énsatsede klavermusik belyst ud fra »Lyriske Stykker«.
- Mark Carlson Chytræus: Cante flamenco.
- Gregers Hoff: Officielle tiltag over for musikfaget i det højere skolevæsen og læreruddannelsen hertil, belyst ud fra samtidig debat og vidnesbyrd fra praksis.
- Finn Knudsen: Locklåtar i NV-Dalarna.
- Knud G.S. Nielsen: Hans Matthison-Hansens liv og virke, indbefattende en registrering af hans trykte og utrykte orgelværker samt en gennemgang af et udvalg af hans orgelmusik.
- Inge Nygaard Pedersen & Benedikte Barth Scheiby (kollektivt): Musikterapeut – Musik – Klient.
- Mette Riemer: se Mette Alkærsgig & Mette Riemer.
- Benedikte Barth Scheiby: se Inge Nygaard Pedersen & Benedikte Barth Scheiby.

Specialer 1982

- Keld Rosengren Andersen: Johnny Dodds.
- Inge Merete Blomquist & Lise Bang Sørensen (kollektivt): Carl Orff. En redegørelse for Carl Orffs pædagogiske ideer og en vurdering af deres anvendelighed i nutidens danske musikundervisning.
- Kai Ole Bøggild: Dietrich Buxtehude's koralforspil for orgel.
- Anne-Mette Appel Christiansen: Drot og Marsk i dansk musikdramatik. En redegørelse for operaens reception, dens forudsætninger i dansk teatertradition og dens tilblivelse og musikdramatiske særpræg inden for Peter Heises produktion.
- Carl-Thomas von Christierson: J.P.E. Hartmann som balletkomponist, belyst gennem hans samarbejde med August Bournonville om balletten »Valkyrien«.
- Kirsten Elise Danving: Schulz-traditionen i dansk folkelig sang til omkring 1930.
- Peter Drenck: Franz Liszt som kirkemusikreformatør.
- Mette Overgaard Gotthardsen: Drømmebilleder og dagsrester. Forsøg til en psyko-social tolkningsmodel for H.C. Lumbyes underholdningsmusik i Tivoli omkring midten af 1800-tallet.
- Ulla Havnø: Den progressive Brahms.
- Karen Højgaard Jensen: Udvalgte analyser af Beethovens klaversonate opus 110 som udtryk for henholdsvis strukturanalyse og hermeneutik.
- Peter Kocsis: Concertostilen hos Monteverdi.

- Dorrit Matson: Weberns tidlige sange. En undersøgelse af struktur og forholdet mellem tekst og musik i Dehmel-Lieder og Liederne opus 3 og 4.
- Adam Maaløe: Gustav Holst, hans liv og en undersøgelse af den musikalske stil i vokalværket »The Hymn of Jesus«.
- Kurt Nielsen: Art Tatum 1910-56.
- Anne Rosing-Schow: Luciano Berio. Sequenza III.
- Elsebeth Strange: Den verdslige sangkunst i Syd- og Nordfrankrig omkring år 1200.
- Lise Bang Sørensen: se Inge Merete Blomquist & Lise Bang Sørensen.
- Peter Uhlig: »Only A Northern Song«. En gennemgang og vurdering af nodeudgivelser af The Beatles' musik.
- Peter Weincke: En undersøgelse af Jehan Alain's vokalmusik set på baggrund af hans klaver- og orgelværker.

Specialer 1983

- Anne Kirsten Brok-Kristensen & Gert Jensen (kollektivt): Bessie Smith's pladeproduktion 1923-1932. Aspekter i og analyse af Bessie Smith's musikalske stil set i forhold til hendes historiske forudsætninger og pladeindustriens udvikling i perioden.
- Marianne Vang Christensen & Hannah Kvetny (kollektivt): Musikdidaktik i gymnasiet, en empirisk undersøgelse.
- Vibeke Hintze: Musikskolevirksomhed i Danmark – Vilkår, praksis og perspektiver. En redegørelse for eksisterende logvinningsmæssige, administrative og økonomiske forhold, eksemplificeret ved tre forskellige musikskoler.
- Anne Ørbæk Jensen: Danske amatørkor 1970-1982. Organisation og virke.
- Gert Jensen: se Anne Kirsten Brok-Kristensen & Gert Jensen.
- Hannah Kvetny: se Marianne Vang Christensen & Hannah Kvetny.
- Hans Peter Larsen: Lisuernes musik. Musikken og dens sociale sammenhæng hos en bjergstamme i Nordthailand med et udblik til musikken hos en række andre etniske grupper i området.
- Niels Kristian Larsen: Rued Langaards orgelværker. En analytisk gennemgang med særligt henblik på »Messis«.
- Jørgen Nielsen: Komponisten Finn Høffding skildret gennem et udsnit af samtidens anmeldelser, artikler, debatindlæg m.m. og en beskrivelse af hans fire symfonier og fire symfoniske fantasier.
- Ellen Olhoff: Rudolph Bergh – En glemt komponist fra århundredskiftet belyst gennem hans skribentvirksomhed og hans sange.
- Jesper Lund Petersen: Pelle Gudmundsen-Holmgreen. Et eksempel.
- Peter Jan Overgaard Rasmussen: Rock og regression.

*Prisopgaver i musikvidenskab
ved Københavns universitet 1934-1983*

- 1934: Der ønskes en Redegørelse for Stilen i Schulz's og Kunzens sangkompositioner (»Lieder«), dens Forhold til Stilen i den øvrige danske Sanglitteratur og i det 18de Aarhundredes nordtyske Lieder.
- 1937: Der ønskes en Fremstilling af Overturens Historie i Danmark – saavel den dramatiske Overtures som Koncertovertures – set paa Baggrund af Overturens Historie i Udlandet.
- 1940: Det hænder ofte, at der i J.P.E. Hartmanns Værker kan paavises en særlig »nordisk Tone«. Der ønskes en Redegørelse for denne Paastands Historie, og – ved stilistiske Undersøgelser af Hartmanns Produktion, i Forbindelse med hvad der i denne Sammenhæng kan være af Betydning indenfor Samtidens Musik, – en Vurdering af dens mulige Berettigelse.
- 1943: Der ønskes en Afgrænsning af Romancen som musikalsk Genre og en historisk Redegørelse for den danske Romance fra Weyse til Lange-Müller.
- 1946: En Fremstilling af de rytmiske Forhold i Reformationstidens Salmemelodier paa Basis af en Undersøgelse af det samlede Melodistof i Hans Thomissøns Psalmebog.
- 1949: Folkevisemelodi-forskningen i Skandinavien, dens udvikling og dens problemer.
- 1952: Carl Nielsens symfoniske stil, dens forudsætninger og særpræg.
- 1955: Weyses kantater. Der ønskes en redegørelse for deres udformning og særlige stilkarakter, specielt en vurdering af, i hvilken grad disse forhold bestemmes dels af ældre kantatetraditioner, dels af særlige vilkår ved tilblivelsen af Weyses kantater.
- 1958: Haydns oratorier og deres musikalske forudsætninger. Der ønskes særlig en vurdering af deres forhold til hans større kirkemusikværker og til den Händel'ske oratorietradition.
- 1961: Den danske romance 1800-1850 og dens musikalske forudsætninger.
- 1964: Den musikalske formanlyse fra A.B. Marx' »Kompositionslehre« til vore dages strukturanalyse. Der ønskes en redegørelse for de mere fremtrædende analysesystemers grundlag og arbejdsmetode, deres muligheder og begrænsninger, herunder en vurdering af deres relevans over for musik fra skiftende historiske perioder.
- 1967: Dansk opera ca. 1890-ca. 1910 og dens europæiske forudsætninger.

- 1970: Beethovens sange, deres forudsætninger og deres betydning for udviklingen af den romantiske lied-tradition.
- 1973: Harmonisk teori. Der ønskes en undersøgelse af tolkningen af de tonale funktioner i den teoretiske harmonilære ca. 1820-1930, fra Gottfried Weber til Ernst Kurth og Hermann Erpf.
- 1974: En vurdering af de i danske arkiver og biblioteker bevarede fragmenter med middelalderens gregorianske sangstof.
- 1975: Guiseppe Sarti i København. Hans indsats for udviklingen af en dansk opera med analyse af de kunstneriske resultater, danske som italienske, af hans ophold i Danmark, set på baggrund af den almindelige udvikling i datidens opera og syngespil.
- 1976: En beskrivelse af og en kritisk vurdering af de musikanalytiske metoder, som siden 1960 er udviklet af Milton Babbitt, Allen Forte, Donald Martino, Rich. Teitelbaum, David Lewin m.fl.
- 1977: Blues. Der ønskes en primært musikanalytisk redegørelse for bluesformens musikalske særpræg med eksempler på dens betydning i forskellige musiktraditioner, samt en vurdering af de hidtidige teorier, specielt med hensyn til blueskalaens opståen og egenart.
- 1978: Undervisningen i sang og musik i den danske gymnasieskole i det 20. århundrede indtil ca. 1970. Udviklingen af faget sang/musiks placering blandt skolefagene og af de gennem tiden benyttede musikalske repertoarer (sangbøger m.m.) ønskes undersøgt i lyset af de herskende pædagogiske målsætninger.
- 1980: Strømninger og tendenser i det offentlige musikliv i København i perioden ca. 1890 til ca. 1914 belyst gennem en undersøgelse af musikalsk virksomhed, repertoarer, institutioner og foreninger.
- 1982: Tonalitetsbegrebet hos Carl Nielsen.
- 1983: Kvinder og musikundervisning. Med udgangspunkt i nutidig praksis inden for et eller flere led i det danske undervisningssystem ønskes en undersøgelse af den kvindelige musikhæders og/eller den kvindelige musikerelevs sociale og psykologiske bestemte betingelser for musikalsk kreativ aktivitet.